

Zajednička Advokatska Kancelarija
Saša Bajić - advokat
Snežana Bajić - advokat
Ljubica Bajić – advokat
ul. Stražilovska br. 23
21 000 NOVI SAD

PRIVREDNI SUD
BEOGRAD

TUŽILAC: TOMISLAV ĐORĐEVIĆ, Novi Sad, Turgenjeva 1, koga zastupa Zajednička
Advokatska kancelarija advokat Snežana Bajić iz Novog Sada

TUŽENI: AGENCIJA ZA PRIVATIZACIJU Republike Srbije, Beograd, Terazije 23

ŽALBA TUŽIOCA

Na br. 25 P.5112/2010

Protiv presude Privrednog suda u Beogradu br.P.5112/2010 od 17.2.2011 godine, tužilac u zakonskom roku izjavljuje žalbu iz svih razloga propisanih odredbom čl.360 st.1 ZPP-a sa molbom da se ista sa spisima predmeta dostavi Privredno apelacionom sudu u Beogradu, gde predlaže da taj sud žalbu tužioca usvoji i pobijanu presudu preinači tako što će tužbeni zahtev tužioca usvojiti i obavezati tuženog na snišanje troškova spora, ili da pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

O b r a z l o ž e n j e: Pobijana presuda je doneta uz bitnu povredu pravila postupka iz čl.361 st.2 tač.12 ZPP-a, uz pogrešno utvrđeno činjenično stanje i pogrešnu primenu materijalnog prava, Zakona o obligacionim odnosima i Zakona o privatizaciji.

Pre svega, pobijana presuda nema razloga o bitnim činjenicama, a dati razlozi su nejasni i protivrečni dokazima priloženim u spis predmeta.

Naime, prvostepeni sud utvrđuje da tužilac nije obezbedio kontinuitet poslovanja i time nije ispunio svoju ugovorenu obavezu iz čl.5.3.2.Ugovora, jer je isti ostvario manji prihod od prihoda ostvarenog u preprivatizacionom periodu. **Nasuprot tome**, činjenica je da čl.5.3.2.Ugovora, niti bilo koja druga odredba Ugovora, ne obavezuje Kupca, ovde tužioca, da u određenom vremenskom periodu ostvaruje prihode u nesmanjenom obimu od ostvarenog prihoda u preprivatizacionom periodu.

Za ovakvo tumačenje odredbe 5.3.2.Ugovora, **prvostepeni sud ne daje obrazloženje.**

Naime, obaveza Kupca, ovde tužioca iz čl. 5.3.2.Ugovora, glasi: "da će, u periodu od pet godina, od dana zaključenja ugovora, **obezbediti kontinuitet poslovanja preduzeća u**

pretežnoj delatnosti za koju je preduzeće bilo registrovano na dan održavanja aukcija“.

Odredba 5.3.2.Ugovora je potpuno jasna, te se ima primeniti onako kako glasi (čl.99 st.1 Zakona o obligacionim odnosima). To znači, da se kupac, ovde tužilac obavezao da obezbedi kontinuitet poslovanja u pretežnoj delatnosti preduzeća za koju je bio registrovan na dan održavanja aukcije, **koju obavezu je tužilac u celosti ispunio.**

Manje ostvareni prihodi **ne znače neispunjenja ugovorne obaveze** iz odredbe 5.3.2.Ugovora, ali mogu ukazivati na neispunjenja te obaveze, **u slučaju** da kupac, ovde tužilac neobezbedi da subjekt privatizacije posluje u okviru registrovane delatnosti na dan održavanja aukcije, ukine jednu od pretežnih delatnosti ili otuđi ili promeni namenu objekta ili osnovnih sredstava te ih ne koristi u funkciji vršenje te delatnosti, **pa iz tih razloga subjekt privatizacije ostvaruje manje prihode.**

Prvostepeni sud je stoga **propustio da utvrdii činjenice**, a koje nisu bile sporne u toku postupka, da je tužilac za svo vreme trajanja ugovora, obezbedio, odnosno da je subjekt privatizacije poslovao isključivo u okviru registrovane delatnosti na dan održavanja aukcije. Pri tom, **tuženi nije tvrdio, niti pružio dokaze, niti je prvostepeni sud utvrdio**, da je tužilac ukinuo jednu od delatnosti u okviru ukupne delatnosti subjekta privatizacije, niti da je otuđio osnovna sredstva, niti da je menjao namenu objekta i osnovnih sredstava, niti da ih je koristio u funkciji van registrovane delatnosti. Čak šta više, **tužilac je dostavio i dokaze o bitnoj rekonstrukciji oronulog hotela Prag u funkciji vršenja iste delatnosti** i sa ciljem kvalitetnijeg vršenja ugostiteljskih usluga, što i jeste delatnost subjekta privatizacije, sa dokazima o izvršenim plaćanjima na ime rekonstrukcije, sve na ime planiranog uspešnijeg poslovanja tog privrednog društva.

To su činjenice koje su bitne za utvrđenje, da li je tužilac ispunio ugovornu obavezu iz čl.5.3.2.Ugovora.

Prvostepeni sud u obrazloženju ističe i da tužilac nije tražio naknadni rok za ispunjenje obaveze u pogledu nalaza tužene Agencije da je ostvareno manje prihoda od prihoda u predprivatizacionom periodu.Pri tom se prvostepeni sud potpuno oglašava na navode i dokaze tužioca da tuženi u svom obaveštenju od 17.07.2009 godine, niti se u toku celog postupka izjasnila, **koji su to dokazi koje je tužilac trebao da dostavi da je u celosi ispoštovao klauzulu 5.3.2.Ugovora, jer dokaze koje je tražio kao dokaz ispunjenosti te klauzule, tužilac je dostavio još za potrebe vršenje kontrole.**

Znači, prvostepeni sud je **propustio da utvrdi** koje dokaze je tužilac trebao da dostavi po obaveštenju tuženog od 17.07.2009 godine kao dokaz ispunjenosti ugovorne obaveze iz odredbe 5.3.2.Ugovora, a potom i da li je te dokaze dostavio.

Iz činjenica koje je prvostepeni sud utvrdio nesumljivo proizilazi da je tuženi obaveštenjem od 17.07.2009 godine, tražio da tužilac dostavi nepostojeće dokaze, jer je nemoguće dostaviti druge dokaze osim svih traženih od strane tužene i dostavljenih

dokaza još za potrebe vršenje kontrole, ugovori, fakture o izvršenim uslugama finasijski izveštaji za protekli period i dr. To dalje znači, da je ostavljanje naknadnog roka iz obaveštenja tuženog od 17.07.2009 godine, tužilac pozvan na **nemoguće** izvršenje, te dostavljanje naknadnog roka samo predstavlja formalni uslov za nastupanje raskida ugovora po sili zakona (čl.41a Zakona o privatizaciji), koji je nepromenljiv, a koje činjenice je tuženi u trenutku davanja obaveštenja svestan ili je morao biti svestan.

Dakle, razlozi presude koji se daju za obrazloženje da tužilac nije ispoštovao odredbu čl.5.3.2.Ugovora, su ne samo neargumentovani iz gore navedenih razloga, već i protivrečni sa priloženim i izvedenim dokazima.

Samo poređenjem ostvarenih prihoda subjekta privatizacije i isplaćenih troškova renoviranja hotela Prag, sud je mogao da utvrdi, da je renoviranje hotela iz tih sredstava, neostvarljivo.

Ovakav stav suda ne samo da je protivurečan, nego je i u suprotnosti sa priloženim dokazima u spis predmeta iz koga jasno prizilazi da je **isplata za renoviranja vršena iz sredstava investitije koja je izvršena od strane tužioca i iz dokapitalizacije.**

Prvostepeni sud je **pogrešno utvrdio** da je ugovor o adaptaciji hotela PRAG sa izvođačem radova BOMEX zaključen 16.04.2009, jer je zaključen 16.04.2008 godine, a **propustio je da utvrdi** iz tog ugovora i ugovora zaključenog 23.01.2009 godine sa ENTERIJER JANKOVIĆ ugovoreno vreme izvođenje radova, čak i pored dostavljenih dokaza da su izvršeni radovi plaćeni.

Neobrazloženu i pogrešnu tvrdnju, da tužilac nije ispunio svoju ugovornu obavezu iz čl.5.3.2.Ugovora, jer je isti ostvario manji prihod od prihoda ostvarenog u predprivatizacionom periodu, prvostepeni sud pokušava da obrazlaži svrhom privatizacije -rast privredne aktivnosti i stvaranje uslova za razvoj privrede.

Međutim, prvo načelo privatizacije je (čl.2 Zakona o privatizaciji) je **stvaranje uslova za razvoj privrede i socijalne stabilnosti. To znači stvaranje uslova za priliv novog kapitala kroz privatizaciju i time stvaranje uslova za privredni rast i razvoj.**

Investiranjem tužioca u subjekt privatizacije i dokapitalizacijom subjekta privatizacije je **izvršen značajan priliv kapitala u subjekt privatizacije i time stvoren uslov za privredni rast privrednog društva PRAG..**

Dakle, „obrazloženje“ prvostepenog suda da tužilac nije ispunio obavezu iz čl.5.3.2 Ugovora, je klasična zamena teze i proizvoljno tumačenje te odredbe, **van zakonom postavljenih pravila tumačenja ugovora.**

U prilog navedenog je i činjenica , da se prema obaveštenju tuženog o raskidu Ugovora od 22.01.2010 godine, Ugovor smatra raskinutim u skladu sa čl.41a st.1 tač.4 Zakona o privatizaciji, a koja glasi: „**ne obezbedi kontinuitet poslovanja u obavljanju registrovanje delatnosti za koju je subjekt privatizacija osnovan**“

Na taj način, prvostepeni sud je **pogrešno primenio materijalno pravo**, odredbu čl.99 st.1 i čl.100 Zakona o obligacionim odnosima i čl.41a st.1 tač.4 i st.3 Zakona o privatizaciji i čl.5.3.2, čl.7.1.5 i 7.2 st.2 Ugovora o prodaji društvenog kapitala zaključenog između parničnih stranaka.

Stoga je prvostepeni sud i pogrešno utvrdio, da je tužilac zbog neispunjenja odredbe 5.3.2.Ugovora, nesavesna strana .

Prvostepeni sud je **propustio i da utvrdi**, da li je istekom roka po obaveštenju tuženog od 17.07.2009 godine za dostavljanje dokaza na ispunjenost klauzule 5.3.2.Ugovora, nastupio raskid ugovora, tim pre što je i tuženi tokom postupka tvrdio da je **svaki razlog samostalan i neispunjenje bilo koje klauzule predstavlja ZAKONSKI razlog za nastupanje raskida ugovora**.

Mimo toga, prvostepeni sud utvrđuje i da je tužilac nesavesna ugovorna strana jer u naknadno ostavljenim rokovima nije platio treću ratu kupoprodajne cene

Međutim, ako je raskid Ugovora nastupio istekom naknadnog roka za dostavljanje dokaza za ispunjenje obaveza iz klauzule 5.3.2.Ugovora (koje dokazuje je tužilac dostavio po zahtevu tužene radi vršenja kontrole), tuženi nije imao pravnog osnova da traži i dostavlja naknadne rokove za isplatu treće rate kupoprodajne cene. Jasno je da to nije održavanje Ugovora, jer bi **raskid Ugovora nastupio i da je tužilac uplatio treću ratu kupoprodajne cene**, ali tada samo zbog neispunjenja obaveza iz klauzule 5.3.2.Ugovora, (čl.41a st.1 tač.4) Zakona), kako je to tuženi obaveštenjem, a prvostepeni sud, pobijanom presudom pogrešno utvrdio iz svih, gore iznetih razloga i iznetih tokom prvostepenig postupka.

Upravo iz tog razloga, tužilac nije u naknadno ostavljenim rokovima uplatio treću ratu kupoprodajne cene.

Prvostepeni sud je doneo i pogrešnu odluku **o troškovima spora**, jer je mimo taksene tarife dosudio tuženom troškove spora u iznosu od 195.000,00 dinara, na ime sudske takse na odgovor na tužbu, što je dva puta više od takse na tužbu, umesto polovine takse plaćene na tužbe, tj.48.750,00 dinara.

U Novom Sadu 01.04.2011 godine

Punomoćnik

ZAJEDNIČKA ADVOKATSKA KANCELARIJA
ADVOKATI
NOVOG SADA